ליכא למימר דפייט כפות המרים

מין שור שית בין מרוכן בכת בומע אני שיהא פרוד מתחלה ואתה טפתו הלכך המניה בחריות ולא בעיקר הדקל שהוא חלק ואין פנף יולא ממעי פרי ש שודי אית פין לכאן ולכאן וקודם שנקרא לולב בעוד

שי מבי ש שני ביי של נתענה פני שה נקרה מפרה פרק ג א ילולב הנוולם והיבשם במולם. פרק נ א פולב חנוול פסול. דכהיב ולקחתה

לכם משלכם ולאחר יאוש בעלים נהי דבלו

וכל נחיבותיה שלום כתיב (משלי ני) ואלו עשוין בקולים ויולאין היא שקינה איתו ביאוש. מכל מקום הוי מצוח הבאה בעבירה: וה בש

דקרא . דהא דרכים דרכי עעם פי . די קרת בין פוקלים הרבה ומסרטין את הידים. וליכא למימר נמי בסול. דככולהו בעיק הדר וליכא: של אשירה. "אילן הנעבר: ושל דמכבדות. . שבהם הלרות ההמרים עלמם קרי כפת המרים

מנים מתם מספות דף כד דמכנונו. שכהם מטרות שמתרים ענתם קרי נפני למני בפוח . וכפת הדא מבמע ועל שם הכפיפה מקרי כפת א וחידה כן שמנה הגה דפחוא כף מקרי ולא כפת וכי הימא הרתי ליבע א"כ הל"ל כפוח . וכפת הדא מבמע ועל שם הכפיפה מקרי כפת מעידה איש אלא מדרגק: כדאמרן בגמרא דף ל"ב. וכחבו התום' בהאי טלי עלמא מודו דים אם למסורת ולריך טעמא ע"כ . ועיין במבנה ב' דפ"ק. ולפי שהלולב נאבד עם ההדם והערבה כמ"ש במשנה ח'. הלכך מפרש להו ברישא וכסדרן בכתוב כפת תמרים וענה עד לבישת של הריבש כו. דפ"ק. זנפי שהטוכ נחגד עם ההדם והערבה כמ"ש במשנה חי. הנכך מפרש נהי ברישת וכפדרן בנתוב כפת תמרים וענף שך ביפוק טי עליל וכיפועיה עבות וערבי נחל והדר מפרש להתרוג. אפ"ג דפרי עד הדר ברישא כמיב. ועוד דהה מברכים אלולב הואיל ובמיט גבוה מכולי. סימן מרתים סעיף די דכן סימן מרתים סעיף די דכן כדחיתה בגמרה דף ל"ז והלכך נמי הקרים פירוציה והדר מפרש לה כסדרן המפורשים החריו בכתוב. ה"ג משום דהצידי פתים: סיגון בריטה הג בהן ליצין פציין ולעין מסם דעורל. כתב הר"ב דכתיב ולקחתם לכם וכן'. מכל מקום כוה מנוה הבאה בעבירה בנאמר (מלאכי א') והבאחם גזול את הפסח הלש כדעו שנקשמו רוב ואת התעלה. גזול דומיא דפסח מה פסה ליה ליה מקנחא אף גזול ליה ליה מקנחא. ול"ש לפני יאוש ול"ש לאחר יאוש בשלמא העלק כפליומים ואם מפים לבני יאוש (ויקרה א') אדם כי יקריב מכם אמר רחמנא ולאן דידים הוא אלא לאחר יאוש כא קניא ביאוש. אלא לאו משום דה"ל מטום סבמה בשבירם. במרא. וכהבו המוספים ואפ"ג דקרא גבי קרבן כהיב. ה"ה בכל המצום. ואם האמר לקמו דפסלינן כל אשירה ופל עיר הנדחת משום דמכתה שישוריה חיפוק ליה משום מצוה הבאה בעבירה ו"ל דלא המ לגול דמחמה מנברק ומגלקו החיותה שבירת הגול באם המצוה שיולא בה . חבי הני חסו מחחת שבירה למה לי קרא דולקחתם לכם. אלא על כרחך מכום דקרא הפסיד משום ליה למה לי קרא דולקחתם לכם. אלא על כרחך מכום דקרא הפסיד משום ליה ואינויורי בה דלכם לומר דלפני יאוש מדאורייתא דמיניה ילפיט למטוה הבחה בעבירה "קרא דדברי קבלה הוא מש"ה ניחא ליה ואילטריך קרא דלכם לומר דלפני יאוש מדאורייתא גופה פסלים ביום ראשון ואמי נמי שפיר מה שהקשו בתוספות מברייתא דפרק כל שעה דבעי קרא למילף דאין יולא ידי מלה בעיבל. של או נצה שת לולב במרק ביום רחשון וחמי נמי שפיר מה פניקטו בשטשת מברייטור זפרק לל בשנה דבש קלו למיקה זמן זמן זמן לל הישר בל או נצה שת לולב וחיפוק ליה משום מצוה הבאה בעבירה דקא אכיל הישרא ונפק ידי מלה ע"כ. והניתו בקושיא ולדידן ניהא משום דבשי קרא דמן המול השר בשי לבם. וחא השורה בל בלפורן והראב"ד פי' מכיכלה בשל לבם. וחא השורה בדאיתא התם מלא תאכל עליו חמן כו' (דברים ע"י): והיבש. פירשו המום' שיהא נפרך בלפורן והראב"ד פי' מכיכלה מראה ירקות שבו דילביט פניו וכן שיקר. עור כי׳ הרמ"ה. ועיין עוד במשנה ג׳: פכול. כחב הר"ב דבכולהו בשינן הדר כמו ב'ב בי'ם ב' משום פצוח בחתרוג דכתיב בים הדר. משום דמקשיט כילהו לחתרוג כיון דבחד קרח כתיבי. גמרא דף ל"ח: ישל אבירה. כתב הר"ב אילי שה בשבירה. ורשה המשבד. וכן פי הרמב"ם ובהעמיד ש"ו החתים לא מוקמי לה לפי שר"ש חולק בה בפרק ג' דמ"ו משנה ז' וכמ"ש בפ"ק דשרלה. ולכתורה נראה דבכל אילן מיירי וא"ל שיהא נשוע מתחלתו לשם ע"ו. וצוד אי בנטוע כן הא חנן במשנה ז' פרק ג' דש"ו דבכך הוא נאפר . ואמאי הגריבי שיהא נפבד. ואין להקשות ממה שכחבו שם בחשנה ה' דקיי"ל דאילן אחר שהוא נסוע איני נאפר דהא

## 77827

[כנילם ד"ח ב'] והו דעכ"פ אינו לכם: ב) שנהלבנו לנמרי רוב פליו . ונוהגין להקל כבלה נכרך בלפורן , וים להחמיר [תרפ"ם ורפ"ו בסן: 2) דבכל ד' מינין בעינו הדר: ד) מיני הנעבד:

פיצ א) וכרי כמיב ולקחחם לכם , משלכם , ואפילי לאחר יאוש פפול מדרבנן, מדהו"ל מנוה הבחה בעבירה . ואי"ל ניתי עשה ונדחה נ"ה. ייל לח דחי, כיון שכבר נעקר הנאי קודם שקיים העשה

וא'כ קשיא אפ'ס פ'ה מאימורי מוכה ח'פ גבי מנהוה ונכבים פערלה וכלה"כ קבמולין משום מצוח חבב"ק. וכן בפ"ו ממצח גבי מצח כמבל ונוולה. אלפא דפ"ל מצוח הבב"ע. וע"ב בחילוק השעה"ב הנ"ל. החיכם רבשקת המצוה עובר שפיר אמרינן כצוה הבב"ע אף לשמואל. מש"ה בערלח וכלה"ב לענין מנחות ונסכים וכן במצה מפבל וגזולה שפיר אינו בקרקה ובקה"ב לקנין סנחות ונסכים וכן במצה משפר המונח שפיר אינו יוצא. משא"ב קרבן גזול אחר יאוש וכן בגזול וננוב ביו"מ ב". כן גראת לי מוכרה לכאורה. ובזה נראה ליישב קו" תופ" הג"ל על דלא אמרו באשרה משום מצוה הבכ"ע. ולהנ"ל א"ש דלשמוצל מזכרה לפעם אור. 398 פרק ב א שף אשרה כו". בנכ' אוקפי באפרה דמשה רבהותי סיכתה שיקוריי. והתום' הקשו אכאי לא אמרינן משום מצוח הכאה בעכירה. ישיון בשעה'ם בפ'ה מהלי לולב דכתב לחלק בין אם העבירה בשעה מעשה המצוה בין מקודם. ונראה דהוא מזכרת משי' הרמב"ם מהא דפסק פ"ת מלולב דנוול ונגוב כשר ביו"מ ב' והיינו כשמואל ומ"ל כלל מצוה הבב"ע אף בראורייתא. ודלוי כתום' מהא דפסק בפ"ה סאיסורי כזכה דקרבן נזול כשר לאחר יאוש והוא דלא כר' שמעון בן יותי. שלמא דאף בראורייתא לא כ"ל מצוח הבב"ק ובשימת המאור

סיכתה שיפורי או דהוא סין אחר עייש: שם ואות מוז בתי"מ ד"ה דנוול. ומדברי הר"ב למרתו שנויא אחרינא, ולענ"ד עדייון צריכים אנו לתידוץ התום ביבתה שיעורי או דהוא פין אחר עייש: שם זאות שון בתיים דה דגווק. ומרברי ודרב לפרתי שעוא אחרינא, ולפנו עדיים אם לחיון 1800 ווא ביום בשר בשרה לעו"ג אף קודם ביצול לדעת רוב הפוסקים דביון דאפשר בביצול ל"א כתורו מבחת שיעוריה ובוה יקשה דפ"מ לפסול משום מה"ב אלא ע"כ כתירוצה דתופשת ומה"ם קשה לי באפת על תום לתנק קושיתם דלמ"ל פעם דכתותי תיפוק ליה משום מה"ב דוה ליבא קושי כ"ב די"ל דצריך למעם דכתותי לשמואל דלא פ"ל מה"ב ב"מ ב" הצ"ל למנקם קושיתם בחזקה יותר לדינא דאמאי אשירה דעו"ג קודם בימול כשר לרוב הפוסקים בי"ם ב" הא חוי מה"ב. זוה יש ליישב בקל, אבל תמוה לי יותר למה דהיה מ"ל בקושייתם דאשירה מקרי מה"ב היה להם לאלם קושייתם דלמ"ל קרא לאמור נעבד לגבות תיפוק ל"ה משום מה"ב וצ"ע. כם לפי מ"ש אכל תמוה לי יותר למה דהיה כ"ל בקשייתם דאשורה מקרי מה"ב היה להם לאלם קושייתם דלמ"ל קרא לאמור נקבד לגבות תימוק ליה משום מה"ב וא"עי כם לפי מ"ש מול יהא דאמרי למה דרמרי באשירה המשה הכתת ששריה הך מקמא לא אצפריך רק ליו"ש ב" בנ"ב א" בלא"ה פסול דלא מקרי לכם מון דאין בו דין ממון והקתיק דבריהם התו"ש בידיבור המסוך, והייע ע"ב ליו"מ ב" בגבולין לשימרייהו דתום" דמ"ל דפסולה דבעי לכם שירך נ"כ מה"ת ב"מ ב" מכקש וכיון דשקמא דכתותי ממילא מיירי רק בדרבנן: שם נאת יון בא"ד ביצול דרגא דרכנן בזה יקשה תימוק ליה משום מה"ב. דל"ש לתרץ דנקם יותר פסולי דמירו אתר יותר בלא"ה מיירי רק בדרבנן: שם נאת יון בא"ד קרא דרכני היי איש ושיניי השם וע"כ המקם משום מה"ב. דל של מרץ דלכם ולא הגוול דמיירו אחר יאש והרי מ"ם הוי יאש ושינוי השם וע"כ המקם משום מה"ב במ"ש תוסם" שם. וא"ב הוי היותר וקשה דלמ"ל קרא דלכם", ובתוספות סוכה דף פ" מתב לתרץ דמה ב"ב הוא דרבנן וקרא דקרבנו היינו דהתקיבה שבשקה מקרישו זהיה שלו דרבנן: שם נאות יום בהרש"ב ה"ח של מהיד בהרש"ב ה"ח של מולב מור הוא דרבנן: שם נאות יום בהרש"ב ה"ח של משרה היה שלו התרע"ב ולא ממרש האשורה היא של ישראל נראה דמ"ל ברעת ד"ת שכתבו הוספות בשמו דאף ע"ו שלא נתבמל אמרי ביה אלן תנקבד. מדמתם לה הרע"ב ולא מירי באשירה דמשה, דבשל ע"ג בבר נתבמל בקציצת הלולב. בזה "ל דלא מ"ל הרע"ב בן דהא אמשר שה"שרורה אלא של"ב מירי באשרה דמשה, דבשל ע"ג בבר נתבמל בקציצת הלולב. בזה "ל דלא מ"ל הרע"ב בן דהא אמשר שה"פרה בצו

תוספת חדשים פ"ג א הים ד'ה הנות פי. נינ קרל

נמלם מפנו הוספות דם כי

כשדרה פכול וכחבו הפוסקי" פמפולים ממי כליו

כקר פשלים כל שבעה חץק

תובפת דעק"א

ובמפרש כל ז' שוי להרדי וכל הפסולים שבגבולים ביום א' פסולים ג''כ בפקדש כל ו' אלא דביבולים בשאר דוימים דהף רק לוכר למקדש בסלתא דתליא בעיקר הלקיהה דהיינו ד' מינים, וכן בים משום הידור סצוה סכלותו חו"ל. מבל חפר ושאול לא פפלוהו . ונחל פפולה משום מה"ב. ארמב"ו כ"ל דשמיל כשר כפקדש באינך יופי אבל שינך פסולים דהמה בנוף האתרונ פסול בפקדש כל לפדאורייתא אבל בנבולק יבש וכל הפסולים כשר באינך יומי זולה נמל משום מה"ב. יכן הפסולי משום דבציר לדם שישרא או כתותי